

מ"ת 45794/07/17 - מדינת ישראל נגד ניזמי רובינוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 45794-07-17 מדינת ישראל נ' רובינוב(עציר)
תיק חיצוני: 301624/2017
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב ניזמי רובינוב (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד גב' נג'וא סלימאן

ב"כ המשיב: עו"ד אילן אלימלך

המשיב באמצעות הליווי

החלטה

1. בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בתיק פלילי 45713-07-17 בבית המשפט המחוזי בחיפה. הבקשה הוגשה בד בבד עם הגשת כתב אישום המייחס למשיב עבירות בנשק, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה בלא רישיון נהיגה, ללא פוליסת ביטוח בת תוקף ונהיגה בפזיזות.
2. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 10.7.17 בשעות הבוקר, נהג המשיב ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף וללא פוליסת ביטוח בת תוקף. המשיב נהג ברכב כשהוא מחזיק ומוביל אקדח חצי אוטומטי מסוג FN ובתוכו מחסנית ובה 13 כדורים 9 מ"מ, ללא רשות על פי דין להחזקתם והובלתם. עוד נאמר כי המשיב נהג ברכב במהירות ובפראות, תוך שהוא נוסע מצד לצד. אותה עת נסעו בקרבת מקום שוטרים הלבושים במדי משטרה ואשר הבחינו בנסיעתו הפרועה של המשיב. השוטרים נסעו אחר המשיב, אך בשלב כלשהו איבדו קשר עין עמו. בהמשך, איבד המשיב שליטה על הרכב, עלה על המדרכה והתנגש בעץ דקל. מיד לאחר התאונה, הגיעו השוטרים למקום כשהם בניידת והבחינו במשיב. המשיב יצא מהרכב והחל להימלט בריצה על המדרכה, כשהוא מחזיק ביד שמאל את האקדח ובו המחסנית והכדורים. כשהבחין בניידת, ירד המשיב מהמדרכה לתוך שטח חולי והמשיך לרוץ במטרה להימלט מהשוטרים. בשלב זה ירדו השוטרים מהניידת והחלו במרדף רגלי אחר המשיב. בשלב מסוים מעד המשיב והשוטרים אשר הגיעו אליו, שלפו את נשקם וכיוונו אותו לעבר המשיב תוך שצעקו לו "עצור, משטרה, זרוק את האקדח". המשיב השליך את האקדח ארצה יחד עם מכשיר טלפון וכפפה שלבש על ידו.

3. בבקשתה הפנתה המבקשת לראיות הלכאוריות המצויות בתיק החקירה, הכוללות דוחות פעולה מפורטים של השוטרים שרדפו אחר המשיב ותפסו את הנשק. כמו כן, הפנתה המבקשת להודעת המשיב הקושר עצמו למקום וזמן האירוע אך טוען כי הנשק אינו שלו. בנוסף, הפנתה להודעות שני מאבטחים שהיו עדי ראייה, השתתפו במרדף אחר המשיב ואף ראו אותו מחזיק בנשק ומשליך אותו.

המבקשת טענה לקיומה של עילת מעצר סטטוטורית אשר לפיה קמה כנגד המשיב חזקת מסוכנות. בהקשר זה, הפנתה לעברו הפלילי המכביד של המשיב הכולל בחובו עבירות נשק, כאשר תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה.

4. ב"כ המשיב הסכים באופן עקרוני לקיומן של ראיות לכאורה, אך הוסיף כי אלה אינן בעוצמה גבוהה ומגלות פרכות וסתירות מהותיות שיש בהן כדי להצדיק בחינת שחרורו של המשיב לחלופה.

לעניין החולשה בראיות, הפנה הסנגור להודעתו של הסייר ישראלי אשר פתח למעשה במרדף אחר המשיב, כאשר הוא רואה את גבו. עד זה לא ציין בכל שלב בהתחלה כי הוא מבחין באקדח, לא מאחורי גבו ולא בידו של המשיב. כמו כן לא ציין העד הנ"ל שהבחין בטלפון או כפפה על ידו הימנית של המשיב. יחד עם זאת, הבחין אותו עד בניידת עוצרת ושוטרים פורקים ורודפים אחר המשיב. לעומת זאת, השוטר עלמני תיאר בדו"ח הפעולה כי מיד שהחל לרוץ, הבחין כי המשיב כבר מחזיק אקדח ביד מבלי שהבחין בו מוציא אותו מאחורי גבו. בנוסף, על האקדח לא נמצאו טביעות אצבע וניתן לראות בצילומים שצולמו בזירת האירוע כי היא קבור בחול. אלא שעיון באותם תצלומים מגלה כי הזווית בה נמצא האקדח והטלפון הנייד המשוך למשיב אינה תואמת את גרסת השוטרים, לפיה זרק המשיב את האקדח ואת הטלפון במהלך מנוסתו. לטענת הסנגור, לא מן הנמנע שהאקדח היה במקום עוד קודם לכן.

5. באשר לחלופה, טען ב"כ המשיב כי בכל הקשור לעבירת הנשק, לא מדובר בעבירה שהיא במדרג החומרה העליון. בייחוד נכונים הדברים שעה שהחזקת הנשק אינה קשורה בסכסוך או בכונת פגיעה באחרים. למשיב לא מיוחסות עבירות נלוות לנשיאת הנשק. לעניין נסיעתו בפזיזות, מסר המשיב גרסה מפורטת ולפיה בן דודו נורה יום קודם לאירוע נשוא הדיון ולכן הרגיש מאוים שעה שהבחין בקטנוע, שאינו קטנוע משטרתי, מתקרב לכיוונו. לטענת המשיב, מיד כשהבחין בניידת, הוא הרים ידיים והסגיר עצמו למשטרה.

6. בהתייחס לעברו הפלילי של המשיב, טען סנגורו כי אמנם מדובר בעבר יחסית מכביד אך זה ברובו ישן. המשיב עבר הליך גמילה ארוך בו הוא מתמיד עד היום. נאמר כי במשך חמש שנים לא ביצע המשיב כל עבירה ובכך יש כדי להעיד על מסוכנות נמוכה. הסנגור הציע את בית הוריו של המשיב בקרית מוצקין, כמקום חלופת מעצר.

7. בחנתי את חומר הראיות שהונח בפניי ולא מצאתי כי הוא מגלה חולשה או כי קיימות בו סתירות

היורדות לשורשם של דברים. יש לזכור כי על פי ההלכה הפסוקה, אין בית משפט נדרש, בשלב זה, לבחון ולהכריע בשאלת מהימנות העדים, למעט התייחסות לליקויים בסיסיים בהצגת הדברים והגיונם והמבחן שיעשה הינו חיצוני במהותו, קרי בחינת ראיות התביעה על פניהן מבלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל (ראו: בש"פ 825/98 **מדינת ישראל נ' דחלה**, פ"ד נב(1), 625). בבש"פ 8012/13 **ווב נ' מדינת ישראל** (6.1.2014) נקבע כי:

"כידוע, בשלב של הליכי מעצר, בחינת הראיות היא לכאורית בלבד. בבחינת קיומה של תשתית ראייתית המצדיקה מעצרו של נאשם עד תום ההליכים, השאלה שעל בית המשפט לבחון היא האם בחומר החקירה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיומו המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת העורר... כבר עתה אעיר כי בשלב זה של ההליך אין מקום לבחון את שאלת המהימנות של ההודעות, וזאת פרט למקרים נדירים שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת".

8. חומר הראיות כולל דוחות פעולה של שני השוטרים אשר רדפו אחר המשיב, הן בשלב שבו השתולל בכביש עם רכבו והן לאחר שירד מהרכב והחל לברוח רגלית. בנוסף, כוללות הראיות את הודעותיהם של שני המאבטחים המועסקים בחברת שמירה פרטית, אשר הבחינו ראשונים במשיב. לאחר שרכבו של המשיב עלה על המדרכה ופגע בעץ, ירד המשיב מן הרכב ופתח במנוסה רגלית. בשלב הראשון של המרדף הרגלי היו רק הסיירים בשטח והשוטרים הצטרפו מיד לאחר מכן. מדוחות הפעולה של השוטרים עולה כי כאשר הגיעו למקום עצירת רכבו של המשיב, לאחר שנפגע בתאונה, היו הסיירים כבר במקום. מלים אחרות, הסיירים הגיעו לזירת המרדף זמן קצר לפני הגעת השוטרים. אפשר ומטעם זה סיפרו שני הסיירים בהודעותיהם כי ראו את המשיב מוציא את האקדח מאחורי גבו ואילו השוטרים, בדוחות הפעולה, תיארו כי המשיב החזיק באקדח בידו. לא מצאתי בתיאור זה, שניתן מפי עדי הראייה, משום סתירה, לא כל שכן סתירה מהותית הפוגעת בעוצמת הראיות המסבכות את המשיב.

למותר לציין כי האקדח והטלפון נמצאו בזירת האירוע, בקרבת המקום בו נתפס המשיב בסופו של דבר, אך הלה דבק בהכחשת כל קשר לאקדח ולטלפון.

9. באשר לעילת המעצר, בשים לב לעבירת הנשק המיוחסת למשיב, מתקיימת בענייננו, עילת מעצר סטטוטורית, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996. מעבר לכך, עבירת הנשק המיוחסת למשיב מגלמת בחובה מסוכנות שדי בה כדי להקים עילת מעצר.

10. בבחינת האפשרות להורות על שחרורו של המשיב לחלופה, נקודת המוצא היא בפסיקה שחזרה והבהירה ששחרורו של אדם, הנאשם בעבירות מסוג זה, לחלופת מעצר תיתכן רק במקרים חריגים (ראו לדוגמא: בש"פ 4997/05 **קייסי נ' מדינת ישראל** (26.6.2005); בש"פ 6308/09 **רג'בי נ' מדינת ישראל** (12.8.2009); בש"פ 6305/11 **מדינת ישראל נ' אל לטיף** (7.9.2011)). בבש"פ 10028/03 **אל קריף נ' מדינת ישראל** פ"ד נח(2), 577 נקבעו הדברים הבאים:

"לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים, באה עבירה בנשק בגדר 'עבירת ביטחון' המקימה עילת מעצר עצמאית. לא זאת בלבד, אלא שבדרך כלל יש לראות בעוברי עבירות כאלה כמי שמסכנים את הציבור. בעילת המעצר שמקימה עבירה בנשק כרוכה איפוא, כפן נוסף שלה, גם העילה של מסוכנות, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. שתי עילות אלה, כאשר הן כרוכות יחד, מצדיקות מעצר עד תום ההליכים ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה... במקום אחר הוספתי ואמרתי כי 'על מחזיק הנשק המבקש לפדות עצמו מן הכליאה להביא טעמים כבדי משקל שיצדיקו חלופה למעצר' שאם לא כן 'נשאר החטאת רובץ לפתחו'".

11. בענייננו, לצד המסוכנות האינהרנטית הטבועה בעבירת הנשק המיוחסת למשיב, עומד לו לרועץ גם עברו הפלילי המכביד. מדובר במי שרישומו הפלילי כולל 19 הרשעות קודמות בשלל עבירות ובכללן החזקת נשק, עבירות רכוש, לרבות שוד ועבירות אלימות.

רק ביום 24.3.13 נגזרו על המשיב שלוש שנות מאסר בפועל בגין הרשעתו בעבירה של החזקת נשק, וזאת במסגרת ת"פ 50340-12-12 בבית משפט השלום בעכו. במסגרת גזר דינו הנ"ל הורה בית המשפט, בנוסף, על הפעלת מאסר מותנה בן 7 חודשים שהושת על המשיב באופן מצטבר, כך שסך הכל נקבע כי על המשיב לרצות מאסר למשך 3 שנים ו-7 חודשים החל מיום 15.12.12. מכאן אני למד כי המשיב שוחרר ממאסרו לפני זמן לא רב, והנה, שב והסתבך, לכאורה, בפלילים בעבירה חמורה, זהה לעבירה בה הורשע לפני שנים לא רבות, מלי ללמוד את הלקח או ליישר דרכיו. התנהלותו של המשיב מלמדת על בחירתו המצערת, בדרך חיים עבריינית. המסוכנות הגלומה בעבירה נשוא הדיון, כמו גם עברו המכביד, אינם מאפשרים שחרור של המשיב לחלופה בנסיבות תיק זה.

12. אשר על כן, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בת"פ 45713-07-17 בבית משפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ז, 26 יולי 2017, בנוכחות הצדדים.